

РАЎНЯЦА НА ЛЕПШЫХ

Сярод 80 дэлегатаў Усебеларускага народнага сходу ад ГА «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі» ёсць прадстаўніца Добрушкага раёна Гомельшчыны, настаўніца хіміі Вуцеўскай сярэдняй школы Вольга САВЯНОК.

— Дзе нарадзіўся, там і згадзіўся. Гэта пра мяне, — прадстаўляецца дзяўчына.

Два гады таму, скончыўшы біялагічны факультэт Гомельскага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Францыска Скарыны, Вольга вярнулася ў родную вуцеўскую школу маладым спецыялістам. Яшчэ вучаніцай старшых класаў яна актыўна займалася навуковай дзейнасцю, брала ўдзел у раённых, абласных і рэспубліканскіх конкурсах даследчых работ. У 2014, 2015 і 2016 гадах тады яшчэ школьніца Вольга Савянок была адзначана Прэміяй спецыяльнага фонду Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь па сацыяльнай падтрымцы адораных навучэнцаў і студэнтаў.

Сёння маладая настаўніца хіміі ў роднай школе сама імкнецца заахвочваць ужо сваіх вучняў да даследчай дзейнасці, удзельнічаць у адукацыйных праектах. Дапамагае сваёй былой выпускніцы, а цяпер і маладой калезе настаўніца біялогіі і геаграфіі Вуцеўскай сярэдняй школы кіраўнік адукацыйнага праекта «Зялёныя школы» Рэспубліканскага цэнтра экалогіі і крэатыўнага Ірына Ярэва.

— Менавіта Ірына Міхайлаўна яшчэ з васьмага класа захапіла мяне даследчай дзейнасцю. Пачалося ўсё з удзелу ў розных конкурсах экалагічнай накіраванасці, рыхтавалі даследчыя праекты. Адзін з іх, напрыклад, быў па стварэнні ў школьнай хімічнай лабараторыі магнітнай вадкасці для

ачысткі ад нафтаўтрымлівальных прадуктаў вады ў нашай мясцовай рэчцы Вуці. Пасля рабілі цікавы праект па стварэнні супрацьгалагэнага рэагенту на аснове бурчнага соку, — згадвае Вольга.

Маладая настаўніца падкрэслівае, што сапраўды ганарыцца сваім родным населеным пунктам, школай, калегамі па працы і вучнямі.

— У нашай школе сёння — 120 дзяцей: як з аграгарадка Вуць, так і з суседніх вёсак. Вылучаецца ўстанова адукацыі тым, што ў агульнаадукацыйным працесе ў нас робіцца акцэнт на экалагічнае выхаванне, — тлумачыць настаўніца.

З 2010 года Вуцеўская сярэдняя школа — апорная пляцоўка па экалагічным выхаванні

ў Добрушскім раёне, а з 2012-га — узорная навукавая пляцоўка для ўсёй Гомельшчыны. Тут адкрыты вучэбна-даследны ўчастак, дзе школьнікі займаюцца пад кіраўніцтвам педагогаў.

— У нас педагогі і вучні сваімі сіламі дглядаюць вялікі прышкольны ўчастак. Займаюцца пладаводствам і агародніцтвам. Так дзеці прывучаюцца да агульнай працы на зямлі, а многія пасля абіраюць сельскую гаспадарку сферай прафесійнай дзейнасці, — дзеліцца малады педагог. — Мне асабіста ў свой час было вельмі карысна атрымаць вопыт работы як у прышкольным лагера працы і адпачынку, так і ў якасці валанцёра. Напрыклад, мы наведалі, дапамагалі ў побытавых справах нашым мясцовым састарэлым, людзям з інваліднасцю, ветэранам. І нашы школьнікі заўсёды актыўна дапамагаюць наводзіць парадак на тэрыторыі мемарыяла воінам Вялікай Айчыннай вайны, які размешчаны ў аграгарадку.

Калектыў школы ўвогуле заўжды адгукаецца на ўсе акцыі па добраўпарадкаванні тэрыторыі аграгарадка, правядзенні суботнікаў.

— Шчаслівая, што вярнулася працаваць у родную школу, — шчыра прызнаецца дэлегат Усебеларускага народнага сходу Вольга Савянок. — Мая, хоць яшчэ і не такая доўгая, жыццёвая гісторыя — прыклад таго, як можна вучыцца і развівацца, шчасліва жыць і працаваць у сельскай мясцовасці.

Дзяўчына падзялілася, што хвалявалася, калі яе кандыдатуру вылучылі на галасаванне за кандыдатаў у дэлегаты Усебеларускага народнага сходу спачатку на ўзроўні раёна, пасля вобласці і нарэшце сярод моладзі з усёй краіны.

— На 45 з'ездзе БРСМ Гомельскую вобласць прадстаўлялі 70 маладых людзей. Кожнага кандыдата ў дэлегаты Усебеларускага народнага сходу ад грамадскага аб'яднання прадставілі асабіста. Калі прагучала маё прозвішча, безумоўна, вельмі хвалявалася, — кажа Вольга. Дома за яе хварэлі родныя, калегі, вучні.

— Стаць дэлегатам — вялікі гонар. На Усебеларускі народны сход вылучылі самых дасведчаных і актыўных людзей з усіх куткоў нашай краіны. Апынуцца ў іх ліку, прадстаўляць моладзь Гомельшчыны — надзвычай адказна. Маю права падвесці сваю сям'ю, якая падтрымлівае мяне, свой калектыў, сваі раён і вобласць. Разумею, што ад прынятых рашэнняў залежыць далейшае развіццё нашай краіны. Як маладога спецыяліста, які жыве і працуе ў сельскай мясцовасці, мяне хвалюе будаўніцтва жылля на вёсцы, развіццё транспартных зносін, медыцынскае абслугоўванне. Хочацца звярнуць увагу на праблемы замацавання маладых спецыялістаў не толькі ў сельскай мясцовасці, але і ў раёнах у цэлым. Лічу, што маладому чалавеку трэба ўзважана і адказна падыходзіць да выбару прафесіі, будучай справы жыцця, што ў многім уплывае на замацаванне маладога спецыяліста на яго першым месцы працы. На сваім вопыце пераканалася: калі выбіраеш спецыяльнасць па душы, то не мае значэння — ёсць у цябе абавязковая адпрацоўка пасля вучобы ці не, колькі яна гадоў, — проста хочацца заставацца працаваць, развівацца ў прафесіі, — дзеліцца дэлегат Усебеларускага народнага сходу Вольга Савянок.

Наталля КАПРЫЛЕНКА.
Фота з архіва герані.

«МУЗЫКА ПАВІННА ВЫХОЎВАЦЬ»

(Заканчэнне.
Пачатак
на 1-й стар. «ЧЗ».)

Алініна цётка параіла неадкладна аддаць дзяўчынку ў музычную школу. Яна была пераросткам, таму давялося за год асвоіць тры класы праграмы. Пасля будучая артыстка паступіла ў Гродзенскі дзяржаўны каледж мастацтваў на эстраднае аддзяленне.

— Я мела мэтавае накіраванне, — расказвае спявачка. — Аднак вельмі перажывала, бо прыехаў яшчэ адзін мэтавік з Мастоўскага раёна. Выбралі мяне. Чатыры гады вучобы падарылі мне розныя праекты, тэлевізійныя здымкі...

«Цяпер мяне ўсе пазнаюць»

Аліна — аўтар-выканаўца. На верш Вольгі Багдановіч яна напісала музыку да вядомай песні, візіткі айчынных хлебабарбаў «Бацькава булка».

— Нарадзілася песня хутка — за тры дні. Ставак на яе не рабіла, — дзеліцца творца. — Пісала для аднаго фестывалю ў Свіслачы. Але якім чудам твор пайшоў у народ — застаецца загадкай. І мяне ўсе пазнаюць па гэтай кампазіцыі. Паўсюль кажу, што з'яўляюся голасам гэтага фестывалю. Ён і песня ўжо сталі брэндам.

Аліна Чыжык ездзіла з песняй на тэлешоу «Прывітанне, Андрэй!» да Малахава. Прадстаўляла нашу краіну.

— Тэма праграмы была «Сяброўства народаў». Госці — з розных краін. Кожны са сваімі песнямі і падарункамі. Прыём быў на найвышэйшым узроўні. Расіяне

народнага адзінства ў Расіі. На наступны дзень у ТікТок артыстка ўбачыла вялізную колькасць праглядаў. Фаловыя пакінулі толькі пазітыўныя каментарыі. Суразмоўніца лічыць, што нельга расслабляцца.

— Мае падапечныя ў вальнай школе-студыі кажуць, што хочучь быць па-

развітальны, «Прастуда». Ёсць восем рэлізаў. Кліпы глядзіце на YouTube. Часта з'яўляецца на каналах Ru.tv, АНТ, БТ, Europa Plus TV Belarus, TNT-International (Беларусь). Хутка спявачка прадставіць песню, якую прысвяціла Гродне, плануе зняць на яе кліп. Артыстка лічыць: музыка — тое, што

вельмі любяць нашага Прэзідэнта. Беларусь у іх асацыіруецца з добрымі, хлебасольнымі людзьмі. У студыі было цёпла і душэўна. Як пасля казалі рэдактары, гэта была найлепшая праграма за сезон, — з усмешкай успамінае спявачка.

Пасля выхаду перадачы ў эфір Аліну запрасілі выступіць на канцэрце да Дня

добнымі да мяне, таму не маю права іх падвесці. Трэба трымаць марку, — гаворыць яна.

Песні Аліны Чыжык многія маглі чуць па радыё, але не здагадваюцца, хто іх выканаўца. Гэта і «Мі Amor», «Чай сунічны», «Лавілі лета», «З-за яго», «Беларускі Новы год», «Туды, дзе мама чакае», «Лістапад

павінна выходзіць. На музыцы людзі растуць, напаяюцца святлом.

— Стараюся, каб была прыгожая мелодыя, — тлумачыць Аліна. — У трэндзе быць — добра, аднак у той жа час для мяне важна, каб тое, што спяваю, падабалася слухачам.

Дзяўчына заўважыла, што ў маленькіх вёсках і

гарадках артыстаў сустракаюць вельмі шчыра. Ёй запамнілася выступленне ў Мураванскім псіханеўралагічным доме-інтэрнаце для старых і інвалідаў, што на Гродзеншчыне.

— Памятаю, як крычалі «на біс», — згадвае творца. — Гледачы доўга не адпускалі. Мае прыхільнікі нарвалі з клумбы аксамітак. Проста, каб аддзячыць. Такія моманты вельмі шчымыя. Для ўразлівых людзей гэта асаблівае свята.

«На маім шляху сустракаюцца добрыя людзі»

Каб усё паспяваць, Аліна трымае дысцыпліну, а галоўнае — верыць у Божую дапамогу. Гэта дае ёй энергію. Як кожны з нас, дзяўчына

дазваляе сабе паленавацца, аднак па характары яна чалавек-генератар.

— А батарэйку ж трэба зараджаць (смяецца)! На маім шляху сустракаюцца добрыя людзі, і ўсё само сабой атрымліваецца, — дзеліцца артыстка. — Трэба жыць у гармоніі з сабой, з добрымі думкамі, тады Бог будзе весці цябе ў правільным кірунку.

Спявачка жыве творчасцю. Яна паспявае выкладаць у школе-студыі «Логас» і ад дзяцей напаяюцца чысцінёй і святлом. Галоўны сакрэт нашай герані — унутры адчуваць сябе шчаслівай, бо так, па яе меркаванні, можна даўжэй заставацца маладым.

Надзея ЗУЕВА.
Фота з уласнага архіва спявачкі.